

OBEN BUDAK

**BEN DE SENİ
SEVMİYORUM**

DESTEK YAYINLARI: 1061
KİŞİSEL GELİŞİM: 180

OBEN BUDAK / BEN DE SENİ SEVMİYORUM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Berin Yavuzlar
Kapak Tasarımı: Emre Yusufi
Kapak Eser: Emre Yusufi/Herkül
Yazar Fotoğrafı: Baran Doğan
Son Okuma: Devrim Yalkut
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Şubat 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-549-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

OBEN BUDAK

**BEN DE SENİ
SEVMİYORUM**

*Evvel zaman içinde kalbur saman içinde,
çok çok uzak bir galakside
-ya da kim bilir belki de yanı başında-
yaşanan bu hikâyenin gerçek kişilerle çok alakası vardır.*

İÇİNDEKİLER

Son Durum: Hüsraniizm	9
Ben de Seni Sevmiyorum, Sadece Bazı Geceler Özlüyorum	20
Yine Yapmışım	31
İnan(ma)!	42
Ah O Gri Eşofmandan Göz Kırpan Erkeklik Organı!	47
Yeni Hayat	56
Değişmelisin	62
Unutamamak	72
Fala İnanma ya da İnan	79
Astroloji Astroloji Söyle Bana!	87
Kriz: Nahide Evleniyor!	94
Tavukları da Kendini de Kurtar	102
Alo Cinayet Masası mı?	109
Benimki Olmayan Bir Düğün Daha	113
Mert'li Düğün	118
Fahişe!	123
Düğün ve Cenaze	131

Geçer mi Be İpek?	141
Rabbim İnziva Dedi	149
Rezonansına Kurban!	158
Mutlu Olma Sanatı	166
Ambulans Yok mu Ambulans?	177
Muz Ağacı	189
Teker Teker Gelin	198
Minyatür Padişah	208
Hayattan Ne İsteddiğine Dikkat Et	217
3K Kuralı	225
Nihayet	230
Tanışmadık, Kavuştuk	239
Eğreti Gelin	249
Aşırı Hız Yapan Hayaller, Gerçeklere Çarparak Durur	258
Kararlarım, Aşkım ve Sen	264
İşaretleri Takip Et	270
Kaşınırsan, Kaşırlar!	277
Acil Demokrasi	283
Achtung Baby!	292
Piyasalarda Bomba Etkisi	302
Anladım ki... ..	309
Tanrılar Seks İstiyor	314
Üzgünüm Ama Sistem Sensin Bebişim	325
Oh Be!	332

Son Durum: Hüsranizm

Nefes alıyorum nefes veriyorum, geçecek bu durum biliyorum.

Güvenmiyorum kimseye, doğrusu güvenmek de istemiyorum. Öyle bir ihtiyacım yok ki! Çocukken bize dayattıkları dogmalardan biri de bu işte: İlla birine sırtını dayayacaksın. Dayamayacağım efendim, mecbur muyum?

Zaten olmuşum 37, tanımışım tanıyacağımı. Görmüşüm günümü diyeceğim, şimdi olmayacak.

Oh nefes alıyorum nefes veriyorum, geçecek bu durum biliyorum.

İşin kötüsü denedim; insanlarla onlara güvenip güvenilmeceğini anlayacak kadar fazla zaman geçirdim. Olmadı, ne yapayım? Gidip adamın gırtlığına mı yapışayım? Hem insan zorla güvenilir olur mu veya sırf göt korkusuyla bir adet dürüstlük abidesine dönüşür mü? Ben söyleyeyim; dönüşmez.

Evet, nefes alıyorum nefes veriyorum, geçecek bu durum biliyorum.

“Seni sevmeyi bırakalı 10 ay oluyor Defne, boğuyorsun beni, bırak artık.” Mesela insan neden ayrılmak istediğini böyle bir cümleyle ilan eder? *“Eh be adam, madem 10 aydır can çekişiyordun dün gece yatağında ne arıyordun?”* diye sormaz mıyım şimdi ben?

Hakkım değil mi? Hakkım tabii ki! Dili dışarı çıkana kadar boğazını sıkmak da hakkım, kıyafetlerini ateşe vermek de.

Tamam, tamam, o kadar da şuursuz değilim. Hatta bilinç seviyemin fazla yüksek olduğunu söyleyebilirim. Hani ne kadar bilinçlisin diye merak ederseniz, ne bileyim en azından asla yere çöp atmam. Sadece yurtdışında değil, burada da atmam; öyle bir bilinçten bahsediyorum. Veya duşta uzun süre kalmam ki su tasarrufuna katkı olsun. Allah seni inandırsın evdeki küveti doldurup prensesçilik oynamayalı bir on sene olmuştur. Sonra ne bileyim, sokak hayvanları benim için çok kıymetlidir. Arkadaşımdır onlar benim; sadece soğuk havalarda değil, her zaman bir kap yemek, bir kap su bulundurmaya çalışırım.

Ayrıca medeniyimdir de. İnsanlara karşı naziğimdir. Markette kasada insanların önüne geçip işimi erken bitireceğim diye kendimi paralamam; yaya geçidine yaklaştığımda yavaşlarım (kabul bu fazla Avrupai oldu); metroya işim düştüğündeyse yaşlı ya da çocuklu birini görürsem hemen kalkarım, inenlere yol veririm filan. Of bu son cümle ne saçma tınladı! Ama ne yapayım bu ülkede insanlar metrodan inenlere yol verenler ve vermeyenler diye ikiye ayrılıyor biliyorsun.

Ondan sonra Whatsapp'ta yazışırken tek satırlık mesaj atmam, öyle *bling bling* diye durmadan uyarı gelsin ve insanlar rahatsız olsun istemem. Onun yerine anlatacaklarımı tek bir mesajda toplamaya çalışırım. Anlayacağın her zaman kendimden başkasını da düşünürüm.

Tüm bunlara ek olarak tabii ki birine karşı sevgim bittiyse bunu açık açık söylerim, saklamam! Hem insan neden böyle bir şey yapmaya ihtiyaç duyar ki?

Nefes alıyorum nefes veriyorum, geçecek bu durum biliyorum. Derin derin nefes alıyorum, geçecek bu durum biliyorum...

Aman iyi ki şu nefes terapilerinden birine katılmışım. Seans boyu bir sürü saçma şey dinledim ama sonucunda nefes alıp nefes vermenin, kendi soluğunu dinlemenin aslında ne kadar rahatlatıcı bir şey olduğunu hatırladım. Hani insan burnunun ucundaki çözümleri bazen görmez ya, bu nefes olayı da tam olarak böyle bir şey. Burundan nefes alıp yine burundan vermenin rahatlatıcı etkisini daha önce fark etmediğim için kendimi salak gibi hissettiğim olmuştu. Ama bazen istediğin kadar nefes al nefes ver olmuyor işte, kendine yapılanları hazmedemiyorsun.

Böyle anlarda neden beni sevmeyi bıraktığın bir dönemde tatile çıktık o zaman diye bir soru yükseliyor içimden.

Neden bana sarılarak uyumaya devam ettin, yastık mıyım ben, pelüş ayı filan mı?

Neden arkadaşlarına beni tanıtırken *“Defne olmasa hayatım çok boktan olurdu”* dedin peki? Abartmasan olmuyor muydu? Ah hatta bunun üzerine arkadaşların da *“Defne olmasa boktan bir hayatın olmaz, büyük bir olasılıkla bir yıl önce Halkalı çöplüğünde cesedini bulurlardı”* deyip gülmediler mi? Güldüler!

Derin derin nefes alıyorum, geçecek bu durum biliyorum.

Bir tek ben mi ona âşık olduğumu zannediyordum Tanrım? Ben mi? Hadi Mert’i gerçekten çöplüğe göndermeyi başardım hatta üzerinden bir koca yıl geçti... Peki ama ya sonrası?

Dünya seksisi Tuğrul’un, kolumda bir yıldan beri duran kırmızı dilek bileziğimi koparması ve çok üzöldüğümü görünce gözlerimin içine bakarak *“Dileğini gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım”* demesi ne olacak? Bu da mı gol değil? Geçen sene

Bodrum'da bir arkadaşımın taktığı o incecik ipe bir yıl boyunca hiçbir şey olmamıştı. Sürekli denize girip çıkmama rağmen lanet ip parçasının tek tüyü bile çıkmadı, çelik gibi duruyordu yahu! Yani o kadar sağlam duruyordu ki artık evlenemeyeceğimi falan düşünmeye başlamıştım ciddi ciddi. Bir sevgilim olsun artık, gerçek bir aşk istiyorum diye düğüm attırmıştım ve bu herif geldi bir anda sihirli bilekliğimi kopardı. Ona güvenmeyip kime güvenecektim? Kime? Ya da o uzun saçlarıyla skinny bir Yunan tanrısını andırırken aklımı başıma nasıl toplayabilirdim?

– Tuğrul'a güvenme nedenin bu muydu gerçekten?

Sedef Abla'nın her zamanki kendinden emin tonlamasıyla sorduğu soru bir anda beni kendime getirdi. O kadar uzun süredir sesini çıkartmadan beni dinliyordu ki, daha doğrusu o kadar uzun süredir nefes almadan konuşuyordum ki terapi koltuğunda oturduğum aklımdan çıkmış. Bir gün yine dörtnala hayatımı anlattığım anlardan birinde karşımda kalp krizi geçirse, durumu fark etmem çok uzun sürerdi, yazık. Bu arada "Sedef Abla ve terapi koltuğu" tuhaf tınladı değil mi? Sedef Abla'yı çocukluğundan beri tanırım. Annemin eski arkadaşı ve evet, psikiyatir. Beni benden iyi tanıyan, gerekli anlarda profesyonellikten asla ödün vermeyen biri. Kabul, bazen onu bile çileden çıkarttığım oluyor. O anlarda beni başka terapisteye yönlendirmek istese de ne yapıyorum ediyorum, onu kararından vazgeçiriyorum. İnsan kendine abla gibi yaklaşan, ne bileyim ilkokulda onu dondurma yemeye götüren, bir yandan da insan psikolojisine hâkim olup hayata farklı bakmasını sağlayan birini her zaman bulamıyor. O yüzden genelde işyerinde değil, evinde görüşüyoruz ama Sedef Abla'nın kapısına zorla dayandım desem yeridir. Çünkü bugün olağandışı bir gün; kırmızı bilekliğim koptu ve ben hâlâ bekârım. Tanırım ben bunu sesli mi söyledim?

– Efendim?

– Sebep sadece bu muydu diyorum? Tuğrul’a koşulsuzca âşık olmanın nedeni uğurlu bileziğini koparması mıydı?

– Uğurlu bilezik değildi bir kere o, Hindistan’a giden bir arkadaşımın aldığı...

– Peki, sonuçta senin uğuruna inandığın bir bilezikti o.

– Bir tek ben değil Sedef Abla, bütün Hindistan bu bilekliklerin uğuruna inanıyormuş.

– Ona bakarsan bokböceği de Mısır’da kutsal kabul edilir. Arkadaşın Mısır’a gitse o böcekten mi ısmarlayacaktın?

– Nasıl ya, bokböceğinin canlısını mı beslemek gerekiyor yoksa kelebek gibi kurutulmuşu mu satılıyor? En yararlısı hangisi acaba?

– Sana verecek bir cevabım var ama beni dinler misin acaba? Doktor diplomalı birinin karşısına geçip bir bilekliğin hayatına getirdiği fırsatları anlatıyorsun ve ben bunu anlayamıyorum.

– Çok zor değil aslında, biraz Kabala bilekliğindeki kafaya benziyor. Bilirsin, Hz. Yusuf’un annesi Rahel’in mezarının çevresine yedi kere sarıldığı söylenen kırmızı yün ip var ya, o işte. Eski dönemlerden beri Rahel Ana’nın koruyucu enerjisini almak ve dileklerin gerçekleşmesi için kullanılıyormuş. Bugünlerde olay biraz ticarete dökülse de ben inanıyorum vallahi. Ayrıca sana daha önce de bahsettiğim arkadaşım Gamze bu bilekliği takıp iyi bir yuva kurmayı diledikten sonra Selim’le tanıştı. Üstelik tanışmakla da kalmadı, tam 6 aydır o sarışın yavruyla birlikte!

– Ne?

– Ya, şaşırdın değil mi? Bizim Gamze işte, tam 6 aydır Calvin Klein iç çamaşır modellerine benzeyen bir adamla beraber, inanabiliyor musun?

– Onu demiyorum, sence arkadaşın Gamze yeni sevgilisiyle sırf kırmızı bir bileklik taktı diye mi tanıştı? O bilekliği koluna düğümlemese tanışmayacaklar mıydı?

– Tamam! Bileklik taktı diye olmayabilir ama vesile olmuştur. Gamze’yi bir görsen, kızın üst dişleri duvara toslamış bir tavşan görünümünde, altdudağından üç santim dışarıda duruyor. Nasıl bir yavru onunla öpüşmek ister ki? Bileklik yüzünden olmalı, başka bir açıklaması yok.

– Evlilik hikâyesine o kadar taktın ki bu stresle düzgün bir ilişki yürütmen kolay değil Defne. Sonunda kendi başlık paranı ödeyip bir aşiret reisinin haremine giriş yapacaksın diye endişe etmeye başladım.

– Ne güzel, İpek gibi konuşmaya başladın. Nefes alıyorum nefes veriyorum, geçecek bu durum biliyorum...

– İpek de senin iyiliğin için koşturuyor. Yakın arkadaşına laf atma bence. Konuyu da saptırma! Hem sen enerji olaylarıyla da ilgileniyorsun benim bildiğim kadarıyla, neden bir konuya sabitlenip kaldın? Geç artık bunu.

– Ben, beni bu durumdan kurtaracak her türlü konuyla ilgileniyorum. Evet biyoenerji, yoga, ayurveda hatta ses terapisine bile gidiyorum. Üst üste yaralar aldım ve bunları kapatmanın bir yolunu bulamıyorum Sedef Abla ya.

– Hayatımız boyunca sürekli yara alırız. Daha fazlasını da alacağız emin ol. Önemli olan sorunlarla başa çıkıp oluşan yaraların kabuk tutmasını sağlamak. Hatta oturup o kabukların kuruyup kendiliğinden düşmesini beklemek şart! Bu sırada da kendini içeri-riden iyileştirmek zorundasın, yoksa dışarıdan aldığın terapiler bir işe yaramaz. Şu anda olduğu gibi panik içinde ilerlemeye devam edersen de varabileceğin pembe panjurlu bir ev yok tatlışkom.

– Bak sen de bu örneği verdin, neden herkes bu zevksizliğin peşinde, pembe panjurlu ev mi olur yahu, çitler de puantiyeli olsun bari!

– Olmaz tabii Defne! Orada anlatılmak istenen masalsı bir aşk yuvası. Sen bunu anlayabilecek birisin.

Sahi öyle miyim? Emin olamıyorum artık... Sedef Abla konuşurken çaresizliğimi iyice hissettim. Uğrunda göz yaşı döktüğüm adamlar birer birer gözümün önünden geçti gitti. Sonra bir baktım hayatım öyle bir hale gelmiş ki “arapsaçı” bile bu karışıklığı anlatmaya yetecek bir kelime değildi artık; TDK’nın yeni bir tanımlama servisi etmesi gerekiyordu. Üst üste yediğim aşk darbelerinden sonra nasıl toparlanabileceğimi bilmiyordum. Uzaktan kendime bakabilmeyi becerebilsem sanki her şeyi çözecektim. Ama olmuyor işte yapamıyordum. Beni atmosfer dışına çıkaracak enerjiyi bir türlü bulamıyordum.

Çok sevdim anlıyor musun, çok...

Tabii ki anlıyorsun. Hani bilirsin, çok sevince bir yerde kırılırsın işte. Aşk uğruna yaptığın incelikler yüzünden ne kadar kırılmanlaştığını fark etmiyorsun. Ardından bir gün ufukta beliren ve seni tuzla buz edecek, parçalarına ayıracak darbeye karşı koyamıyorsun. Bir anda dağılıyorsun... Bir de işin kötüsü, ayrılığın hemen sonunda kırık bedeninin ortasında dururken, dörtlüleri bile yakacak fırsatın olmadığı için gelen giden sürekli sana çarpıyor.

Unutmak için yatağa attığın adamlar çarpıyor en başta. Bilirsin işte saçma sapan adamları sokuyoruz hayatımıza, hatırlayınca yüzümüzü ekşittiğimiz. Ardındansa sunumlardaki dalgınlığın yüzünden anlayış göstermeyen iş arkadaşların çarpıyor bir güzel. “Defne Hanım; raporlamayı yapmak üzere gerekli dosyaların gel-

mesi adına saat 11 için sözleşmiştik, bir problem mi var acaba?” diye cınlayan bir e-posta ile şenleniveriyor gününüz. Henüz bir saat bile geç kalmamışken sen bana yazacak vakti buluyorsan bir problem var tabii. Problem bende, problem seni adam yerine koyup saat veren zihniyetimde! Ucunu açık bırakıp, yarın göndeririz desene, ama yok demezsin!

Herkes üzerine gelirken savrulduğun yerden birine tutunmak istiyorsun ama gücün kalmadığı için her defasında daha fazla yara alıyorsun. Sen nefes almak isterken onlar aldırış etmeden üzerinden geçiyorlar. Bu nasıl olabiliyor? Yahu ben arabayla giderken otobanda ezilmiş zavallı hayvanların üzerinden geçmemek için çırpırım. Asfaltla aynı hizaya gelmiş bile olsalar bir de ben yakmak istemem canlarını. Ölü bile olsalar saygı duyarım.

Doğrusu arkadaşlarımla da terapistlerimin de ortak kanısı bu duruma benim izin veriyor olmam. Evet, terapistlerim, çoğul! Ne yapabilirim, kimyasaldan nefret ediyorum dedim ya, bu konu anti-depresanlar için de geçerli. Aslında psikiyatra Xanax yazdırıp bu dönemi evde televizyon karşısında uyuklayarak geçirebilirdim. Düşünsene o hapları alıp uyuşmaktan salyalarını bile tutamaz hale geliyorsun, aklında ne tutacaksın ki? Mert’miş, Tuğrul’muş, Yağız’mış, Mehmet’miş kimin umurunda? Ama yok yapamıyorum. Bana inandırıcı gelmiyor o haplar. Tamam, sert şeyler yaşadığında beyin bazı enzimleri salgılamayı kesiyor, o zaman kullanman gerekiyor tabii. Ama ben 35 yaşını geçmiş ve hâlâ adam seçmeyi öğrenememişsem bunu çözmek için tıbbı başvurmamalıyım, salak derler insana! Ayna karşısında “*Geri zekâlısın kızım sen, akıllanmayacak mısın hiç?*” diye kendimi gaza getirmek bile daha akıllıca geliyor. Sonuç olarak bu durumdan kurtulabilmem için öncelikle gerçekleri kabul etmem gerekiyor galiba. İstirap ve kayıp kaçınılmazdır, bunu bir kabul edebilsem ne iyi olacak.